

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הנגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עונג הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- השמחה היא הכלי לקבל התורה
- לכבוש את ההפקר
- בזושה זקדושה
- התחבר למצליח ותצליח
- העיקר הוא הרצון
- התורה הזמנית:
- הרוגז כהכרח להשלמת העבודה
- התכלית במאכלי חלב
- ממלכת כהנים וגוי קדוש
- מנין בני ישראל
- מדוע אתה ככה כל כך המלך?
- הליכות חג השבועות
- הלכות חג השבועות

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

אוצרות פזורים בחוצות

העולם עשיר באוצרות, אבל האנושות ברובה ענייה מאוד. ודווקא במצב כזה יכול כל אחד לזכות מן ההפקר.

התורה, והחכמה היא להמשיך לעשות את אותו הדבר מדי יום ביומו.

לפני שניתנה לנו התורה סובב השי"ת בין כל העמים והציע להם לקבל תורה, הם וויתרו על הזכות, החופש חשוב להם יותר. הם נשארו בחופש, בהפקר. אבל אין

נכנסנו בשערי ספר במדבר, ובמהלך השבוע הבא נקבל במדבר את התורה. מדבר הוא מקום מופקר, לא שייך לאיש, בו תרמוש כל חייה רעה. וראה זה פלא, מכל המקומות בעולם דווקא שטח כל כך מופקר נבחר לארח את המאורע המחייב ביותר שקיים - מתן תורה. ונתינתה הפכה אותנו לעם השייך לאלוקיו, ההפקר המוחלט מהפקר.

ולא רק נתינתה מסיני, אלא גם היום. וכפי שדורשים חז"ל על 'ומדבר מתנה': כיוון שעושה אדם עצמו כמדבר ניתנה לו תורה במתנה.

*

מסביר רבי נתן: התורה ניתנה במדבר ככוונה, מפני שבלי תורה כל העולם הוא מדבר שממה. עד שניתנה תורה היה העולם שמים ומסביב למבצר התורה הכל שטחי פרא מופקרים, זו הצורה שיש לעולם בעיני מי שלא קיבל עליו עול תורה. אדם בא לעולם, מביט סביבו ושואל את עצמו מה אני עושה עם עצמי, איך איהנה יותר, ובעצם מה אני רוצה לעשות עם עצמי. אלו מבוכותיו של מי שסבור שהוא נקלע לאזור מוזנח ומופקר, בלי רצון מסוים ובלי תוכנית.

תורה בקרן זווית

התורה מונחת בקרן זווית. דווקא הדברים הגדולים והחשובים מוטלים בהפקר, עד שיגיע האדם המבין שיאסוף אותם וישנה את חייו. הטוב בעולם הזה מופקר מפני שאין מי שיבין את ערכו, האמת מופקרת ומפוזרת מאותה סיבה. מתגוללים בעולמנו הארצי אוצרות וקדושות שבעולמות רוחניים יותר יהיו מוכנים לרוץ ולרדוף אחריהם קילומטרים, כאן הם מושגים לכל דורש.

העולם שלנו עשיר מאוד, וכפי שאמר רבינו 'רווח העולם הזה אין לשער', אבל האנשים בעולמנו עניים ברובם. העולם עשיר ברווחים וקדושות בקרבת אלוקים ותפילות, ברגעי הוד ובדבקות, השפע הזה ממשיך להיות הפקר מפני שרוב בני האדם עסוקים בהפקרות לפיכך אין להם פנאי להוציא מההפקר את כל אותם אוצרות. עם ישראל עשה זאת בקבלת

” השם יתברך ברא עולם והשאיר אותו כביכול בהפקר, כדי שאנחנו נכבוש את העולם ונחזיר אותו להשי"ת.

חופש בהפקר, אדרבה - הזירה המסוכנת ביותר היא ההפקר, שם מבלים כל הפושעים והרוצחים, וכך נראה העולם החיצוני הרחוק מהתורה. החופש משאיר את האישי החופשי בחוק, בעולם אפוף פחדים חששות וחוסר שייכות.

מדבר מתנה

הקדושות והזכויות הגדולות יורדות אל חיינו דווקא בתוך ההפקר. כולם פוגשים עולם מופקר והבחירה מכריעה - היהודי בוחר לנצל את ההפקר כדי לאסוף נכסים נצחיים, הוא מפקיר את עצמו, מוותר על דחפים ברי חלוף ומזניח את המידות הרעות. גם הגוי משתמש בהפקרות - הוא מפקיר את עצמו להפקר, מתמסר להבלי העולם הזה וזונח את התכלית. ההפקר עושה את הצדיקים ואת הרשעים, השאלה איך תבחר לנצל את אוצרות ההפקר.

כדי להפקיר חפץ אין צורך בפעולה, ההפקר הוא תוצאה של חוסר קניין, שכחה ואובדן. על מנת לקנות יש לתת דעת, אין קניין בלי דעת, וזה ההבדל בין גאולה לגלות. תמיד ובכל מצב יש לאדם בחירה - לקנות את הרגע החולף הזה, לרומם את הפעולה הארצית, לתלות חתיכות מעולם ההפקר ולהפוך אותן לאזורים פורטיים, כבושים לנצח נצחים.

(ע"פ ליקו"ה הפקר ונכסי הגר ג)

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

קבלת התורה - יראה שמביא לשמחה

השי"ת יזכנו להיראה והשמחה והקדושה והטהרה של חג הנורא הקדוש הבעל"ט.

אם נזכר נקודה אחת מעוצם היראה הנמשך בשבועות, כמו שכתוב גם כל העולם כולו חל מפניך וכו', בקולות ובתיקים וכו', ראוי להודיע מעתה בלי שיעור, ואם עדיין אין אנו זוכים לזה, עכ"פ מעתה ראוי לשמך שיחנך הרבה כמים טבח פני ה', היכן אנטנו בעולם, שכבר ספרנו יותר ממשנה שבועות, ועדיין לא נטהרנו להרגיש היראה של שבועות.

ה' הטוב יכפר ויגן עלינו וימשיך עלינו ברחמי יראתו הגדולה, שיקיים בנו 'ולבעבור תיהא יראתו על פנינו לבלתי תחטאו', עד שנזכה לשמחה גדולה עי"ז, כמו שכתוב 'וגילו בירעהו'. וזה עיקר שלמות היראה, כשזוכין על ידה לשמחה, וכבר כתבנו ודברנו הרבה בזה, שאפילו עי"ז יראת העונש זוכין לשמחה, עי"פ הדרכים שקבלנו לשמח נפשנו בכל הנקודות טובות וכו'.

--- והנה ימי השבועות הקדושים ממשמשין ובאין. בעל הרחמים חיוס עלינו שנזכה לגמור ימי הספידיה בקדושה ובטהרה, שנזכה עי"פ מעתה להיכן עצמנו כראוי לקבלת התורה בחג הקדוש הזה הבעל"ט.

ואם אמנם עדיין צריכין לשבר הלב עי"ז הרבה, ולבקש ולהתחנן לפני יתברך עי"ז הרבה, ולבכת לפניו בדימעות שליש כבן הבוכה לפני אביו, שיקרבנו ג"כ בתוך בני ישראל הכשרים הזוכים לקבלת התורה בשבועות, אנפ"כ ביותר צריכין לחזק את עצמנו בשמחה בכל יום, כי עיקר הכלי לקבלת התורה הוא שמחה...

(מכתבי מוהר"ת מ"ש - קל"ז)

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	יום קטאי	קטאי מוהר"ן	קטאי הלכות	קטאי ח"א	משה בורה	ח"ו	ח"ז	ח"ח	ח"ט	יום ח"ט	יום ח"ט
שבת	ד	פג	רז	כז	לז	מז	מז	מז	מז	מז	מז	מז
א	ה	פג	רח	כז	לז	מז	מז	מז	מז	מז	מז	מז
ב	ו	סה	רש	כז	לז	מז	מז	מז	מז	מז	מז	מז
ג	ז	סה	רכ	כז	לז	מז	מז	מז	מז	מז	מז	מז
ד	ח	סה	רכא	כז	לז	מז	מז	מז	מז	מז	מז	מז
ה	ט	סה	רכב	כז	לז	מז	מז	מז	מז	מז	מז	מז
ו	י	סז	רכג	כז	לז	מז	מז	מז	מז	מז	מז	מז

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן י"ח

עיון

בושה דקדושה

רביז"ל אומר בתורה ל"ח 'צריך כל אדם לפשפש את עצמו אם הוא דבוק בהשי"ת, ועיקר הסימן הוא תפילין, ותפילין הוא בחי' 'בושה'.

אדם שהוא מתבייש, הוא דבוק בהשי"ת. למה הוא מתבייש. הוא מתבייש על שהוא הכעיס את השי"ת, על שאינו עושה רצונו יתברך. וכשהוא מתבייש, אזי הוא דבוק בהשי"ת.

אבל אם אני הולך ומסתובב סתם ככה, עם שחוק, זהו ההיפך מהבושה.

אדם צריך שתמיד יהיה לו בושה, הובשה היא לא עצבות, אדרבה הבושה היא השורש, היא החיות.

רביז"ל מביא שם בתורה ל"ח שכתוב אצל משה רבינו 'כי קרן עור פניו', ומפרש רביז"ל 'זו הבושה'.

חז"ל אומרים 'כל העובר עבירה ומתבייש בה, מוחלין לו על כל עוונותיו', בזה שהוא מתבייש, מוחלין לו.

ובאמת הלא כל ההתבודדות הוא גם ענין של בושה, שהאדם שופך את שיחו לפני השי"ת, צריך הוא א"כ להתבייש. אהה, רבונו של עולם למה אני מצער ומכעיס אותך כל כך הרבה?

והבושה הזאת שיש לו, זהו עיקר התשובה.

רביז"ל אומר בתורה א' ח"ב שהשי"ת ריחם עלינו שהוא העניק לנו במתנה את ראש השנה בראש חודש.

איך היינו יכולים לבא לפני השי"ת לבקש מחילה, איך אפשר זאת? 'אני מתחרט'. כל השנה צערת את השי"ת, ועכשיו אתה מתחרט?

אבל בראש חודש, יש להקב"ה עצמו חרטה על שמיעט את הירח, ואומר 'הביאו עלי כפרה' ה'שעיר אחד לחטאת' שכתוב אצלו 'חטאת לה', זהו השעיר להשי"ת. נמצא שהשי"ת בעצמו מתחרט בר"ח, ואנו מביאים לו שעיר. וממילא גם אנחנו כבר יכולים להתחרט.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

ה. מי שרגיל לספר על אחרים ענייני גנות, ואינו משתדל לתקן עצמו, נקרא 'בעל לשון הרע' וענשו חמור יותר מהעובר על איסור עבודה זרה, גילוי עריות, ושפיכות דמים, שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקין קיימת לו לעולם הבא.

אבל מי שמשתדל לתקן חטא הלשון, אף שנכשל הרבה, אינו בכלל 'בעל לשון הרע', אלא נחשב כעובר על אחד ממצוות לא תעשה שבתורה. (ראה שבהחלטה קלה יכול אדם להציל עצמו מדינה של גהינם, ואל יאמר האדם שאינו יכול לעמוד בזה, כי אין זה אלא פיתוי היצר להדיחו מחיי נצח, וכשילמד היטב דיני לשה"ר, יהיה השי"ת בעזרו לבער חטא הלשון מקרבו) [קיצור הלכות לשה"ר פ"א ס"ה]

כִּי עָקַר הַגְּאֵלָה עַל יְדֵי שִׁמְחָה שֶׁעָקְרָה עַל יְדֵי אֶהְבֵּת חֲבָרִים הַעוֹסְקִים לְהִתְקַרֵּב אֶל ה' בְּאִמַּת לְאִמְתוֹ. שְׂדֵה בְּחִינַת וְדָאָךְ וְשִׁמְחָה בְּלָבוֹ.

(ליקוטי הלכות, הדאה"ו, סוף סעיף סא)

התחבר למצליח ותצליח

אפשרות אחת הוא להתחבר לאדם המחובר לתורה באותם זמנים שקשה לו לצמצם עצמו ללימוד ויקבע עמו חברותא, ואז יראה שהוא מצליח ללמוד בפועל מה שלא חשב לפני כן שזה מציאותי בשבילו.

אין צריך לחפש את מה שהעולם מכנה בשם 'מצליח' אלא בפשיטות אדם שמצליח יותר ממנו באותו ענין פרטי שרוצה חיזוק בו, וכגון ששם לב לאדם היושב בבית כנסת בזמן בו הוא צריך חיזוק ללימוד, וינסה להתחבר אליו עם קצת עזות דקדושה.

אפשרות שניה שאינה תלויה באדם אחר הוא, להתחבר לדבר שהוא בעצמו כבר ממילא מצליח בו. ולדוגמא אם רואה שהוא מצליח להתפלל שחרית כל יום יהיה מה שיהיה, אזי עצתו שייחבר עוד שיעור קבוע בלימוד שרוצה להתחזק בו ויחבר אותו לזמן של התפילה. ואם לדוגמא יש לו שיעור דף היומי קבוע, והוא רוצה להוסיף שיעור בספרי רבינו או הלכה וכיוצא, אזי יחבר אותו לשיעור שהוא כבר ממילא מצליח ללמוד, וכך על ידי שייחבר דבר שהוא רוצה להצליח בו, לדבר שהוא כבר ממילא מצליח בו, פתאום יראה שהוא מדלג על הרבה מאוד מניעות ומחשבות המבלבלות את הנפש ומכבידים הדבר על ליבו כאילו אי אפשר כבר, וכאילו שצריך עבודה ויגיעה רבה לשבר, ובבת אחת על ידי עצה זו הוא מדלג על הכל וזוכה ללמוד עוד ועוד תורה.

הרביז"ל אומר בספר המידות (ערך הצלחה) 'תתחבר למצליח ותצליח'.

לב איש הישראלי בוער עד אין סוף (ליקו"מ מ"ט), כל אדם יש לו הרבה רצונות טובים, אך מה מונע אותו למעשה להוציא מהכח אל הפועל? כי בוודאי שיש הרבה נסיונות, יצר הרע, כבידות ועוד ועוד הרבה מניעות, חלקם באמת וחלקם דמיונות, אך לאחר כל זאת רוב הפעמים המניעה הוא שאינו מסוגל לצמצם את המחשבה לעשייה פשוטה לפי כוחו.

פעמים שהפתרון כל כך פשוט והאדם אינו תופס עד כמה הוא פשוט לרוב מה שהוא רוצה שלימות באותו ענין.

ולדוגמא: אדם רוצה מאוד ללמוד תורה ורואה שאינו מצליח להתחבר ללימוד, או שהוא כן מחובר ללימוד, אבל רואה שיש זמנים כמו שבתות וערבי חגים, בהם אינו מצליח להתיישב ללמוד, ועל כך אומר רביז"ל שעצתו להתחבר 'למצליח'.

מלכתחילה חשב שבשביל ללמוד צריך לעבור איזה שינוי גדול במחשבתו ובנפשו או בביתו, והנה על ידי עצה פשוטה זו למעשה, הוא מתחבר למצליח ולומד, בלי הרבה מחשבות הוא רואה שבפועל ללא הרבה מחשבות מיותרות הוא פשוט יושב וקובע עיתים לתורה.

◆ ◆ ◆
מה זה 'התחברות למצליח'?

הליכות

שיחות ומנהגים

חג השבועות

וגם כל העולם רקדו. ואמר מוהר"ת ז"ל: שמחת עולם על ראשם, היינו הראש בית - ב'ר'א'ש'ל'ת', חדות ה' וכו'...

(מתוך מכתבו של ר' אברהם שטרנהרץ זצ"ל)

◆ אחר "שבועות הגדול", שהיו אצל מוהר"ת ז"ל קיבוץ רב של תלמידים עובדי ה' באמת ובתמים, והיתה אז התעוררות נפלאה עד שכינו את הח השבועות הזה בשם: "דער גרויסער שבועות" ["שבועות הגדול"]. אמר מוהר"ת ז"ל לאנ"ש שנסעו ונפרדו מאיתו: "עכשיו, אחר שקיבלנו את התורה, צריכים להזהר מעתה לבל לעשות 'עגל'..." (שיח שרפי קודש)

◆ בליל שבועות אחר גמר אמירת התיקון כנהוג, היו אנשי שלומינו מרבים בריקודים מאוד. היה פעם שרקד רבי ברוך חתן ר' געצל ז"ל עם בני חבורתו בהתלהבות משך כל הלילה, עד שהגיע עת התפילה. (שש"ק).

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה י"ח קמא - התורה הזמנית
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

ב. וְדַע, שְׁהַתְּכַלִּית שֶׁל הַבְּרִיָּאָה הוּא שְׁעִשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא.

כמה דרגות בענין שעשועי עולם הבא

כאמור לעיל, יש כמה דרגות בענין שעשועי עולם הבא, אם מצד שעשועי האדם בעולם הבא, או יותר גבוה. והנה על פי מה שכתבנו עד עתה שנתבאר באות א', שעלינו לקשר כל מעשה ומעשה וכל דבר שהאדם צריך לו, שיהיה קשור אל התכלית, הנה תכלית זה הוא הרי התכלית מצד האדם - כי עיקר מהותו הוא ה'דבר' שהגוף צריך למען הנשמה, כגון מנוחה בכדי שיהיה לו כח לעבודת ה', ועל פי זה גם ענין שעשועי עולם הבא המבואר כאן, ענין השעשועי גם הוא אל האדם, שזוכה לתענוג ושעשועי עוליון ויש לו תפיסה בזה (שהוא פנימיות ענין הבית, שהאדם משתעשע שזכה להכין כלי ומקום להשגת עולם הבא), ועל זה מבאר בהמשך שהוא ענין ה'נשמה' שכל אחד כפי שרשו בנשמת הצדיק.

אך גם יותר מכך, על פי מה שמבאר עוד שלכל דבר יש תכלית גבוה מעל גבוה, על פי זה גם ענין שעשועי העולם הבא, הוא מצד רצון ה' העליון שיש לו מכל העולמות. ועל פי זה יובן יותר התכלית השייך לעין לא ראתה, וכמו שיבואר עניינו בס"ד.

וְאִי אֶפְשֶׁר לְקַרֵּב זֹאת הַתְּכַלִּית לְמַחְשְׁבוֹת בְּנֵי אָדָם פִּי זֹאת הַתְּכַלִּית עֲלֵינוּ נֶאֱמַר (שְׁעִיָּהוּ סו, ג) "עֵינֵי לֹא רָאִתָּה וְכוּ". אֲבָל הַצְּדִיקִים בְּאֵמֶת גַּם הֵם יְכוּלִים לְתַפֵּס בְּמַחְשְׁבֵתָם תְּכַלִּית עוֹלָם הַבָּא.

הקדמה

להבנת הדברים, נקדים בס"ד הקדמה כללית בענין המאמר, ובס"ד בהמשך הדברים יבוארו העניינים בלשון רבינו עצמו. (יסוד הדברים הוא מקשרי המאמר, והרהר פרטים מתבארים בפרט באות ב' ואותיות ו-ח).

כפי שנתבאר לעיל (אות א) יש חסרון וקושי שמפריע לנו בכל פרט ובכל שלב לחיות עם התכלית, והוא עצמו השתלשלות ה'רוגז' שיש בכל דבר ודבר, ועל ידי כח הצדיקים אנו זוכים למרות ה'רוגז', לתקן ולהשלים את עבודת ה' ואת התכלית בכל דבר.

תפקיד הרוגז

ולאמיתן של דברים אין זה 'במקרה' ח"ו שיש כאן הפרעה, אלא הרוגז הזה הוא חלק מעצם התכלית של כל הבריאה. כי בבריאה יש מקומות נמוכים וכל מיני מצבים ועניינים קשים, וכל מיני הסתרות וכיוצא בהם, וכל זה כלול בהקדמות הידועות בזוהר ובכתבי האר"י הקדוש, ורמזות בדברי רבינו לקמן, שעיקר הבריאה היא בשביל לתקן את בחינת שבירת הכלים, ולכן חלק מוכרח בהנהגת העולם הוא לעבור במקום חורבן הסתרה וקושי, ודווקא משם לתקן ולהשלים את הבריאה, וכך עולה נחת רוח להשם יתברך גם ממקומות כאלו.

ומכיון שכך, על פי האמת מוכרח שיהיה צמצום ודין בכל דבר ודבר, לפני שמגיע לשלמותו באמת. ורק ע"י שבתוך תוקף ההסתרה שבמקום הזה, מתחזק האדם באמונה חזקה, וממשיך לחפש ולחיות עם התכלית לעשות נחת רוח להשם יתברך, בזה הוא מתקן את אותיות שבירת הכלים שנפלו וירדו ונחסרו, ובה עצמו הוא מביא את הבריאה אל תכליתה, בכל דבר ודבר.

רק העיקר הוא הרצון

לביתו, באמרו "מוטב שיתחלל שבת אחת ולא שבתות הרבה"

ברם, גם בביתו לא יכל להישאר, מעוצם המניעות שהיו לי אז מכל סביבתו ומכל בני העיר, מה שהכריחו לנסוע כמה ימים לפני שבועות לברסלב לרבינו. הוא נזהר מאוד שלא יתוודע לרבינו על בואו.

באותה שנה חל חג השבועות ביום ראשון, ובערב-שבת-קודש שלפני שבועות, סמוך לערב, נודע לרבינו מפי כמה מהחסידים על המניעות שהיו למוהרנ"ת לבוא אליו. סמוך לפנות היום, כשכבר לא חשש רבי נתן שרבינו יצווה עליו לשוב לביתו, נכנס אל הקודש פנימה, פתח רבינו ואמר לו: "לא ידעתי כלל שיש לך עתה מניעות כאלה; אילו הייתי יודע, בוודאי היית מוכרח לחזור לביתך ולא היה מועיל שום דבר... אך עתה שכבר אתה בכאן, סוף כל סוף כשנפטרין מכל מה שעובר על האדם, אזי בוודאי עניין זה טוב יותר מן הכל!"

באותו חג השבועות זכה רבי נתן לשמוע מפי רבינו הקדוש אוצרי אוצרות, תורות ושיחות רבות שלא יסולאו בפז. לא בכדי זכה לשמוע באותו חג מפי רבינו גם שיחה על מעלת הרצון. וכך שח רבינו בלילה הראשון של חג השבועות תקס"ט שחל במוצאי-שבת:

"העולם הזה אינו כלום, רק למשוך אל התכלית הנצחי... ולעבוד ה' - איני יודע מי הוא שיוכל לומר שיעבוד את ה' לפי גדולת הבורא יתברך; מי שיודע מעט מגדולתו יתברך, איני יודע איך יכול לומר שיעבוד אותו יתברך. ושום מלאך ושרף אינו יכול להתנפאר על זאת שיוכל לעבוד אותו יתברך. רק העיקר הוא הרצון, להיות רצונו חזק ותקיף תמיד להתקרב אליו יתברך - - - (שיחות הר"ן נא).

על יסוד שיחה זו כתב רבי נתן את אחת ה'הלכות' היסודיות בספרו ליקוטי הלכות, הלכות ערב ג, בה הוא מבאר את חשיבות הרצון של האדם בעיני ה', גם אם אינו זוכה עדיין להוציא לפועל את רצונו לעבוד את ה' באמת.

חג השבועות דשנת תקס"ט מתקרב. רבי נתן חפץ להיות אצל רבינו בכל שנה, אולם הפעם נראה כי המניעה גדולה מתמיד; באותה תקופה גידל יתומה בביתו, הוא שידך אותה, והשבת שלפני החתונה הנקראת 'אויפרוף' חלה בערב חג-השבועות... מוהרנ"ת היה אמור להיות השושבין העומד מצד הכלה וכיצד, אם כן, יעדר מן השמחה? בני ביתו התנגדו בתוקף לנסיעתו, וכה אמרו לו: "שאל את פיו של הרבי

תלמיד הדבוק ברבו. נסא רביז"ל

בעצמו אם נכון הדבר שתיסע אליו..."

ההצעה לשאול את הרבי, גרמה לרבי נתן צער יותר מעצם ההתנגדות לנסיעתו, שכן הוא ידע שאם ישאל את רבינו על כך, בוודאי יורה לו שלא לבוא אליו. משום שכך מנהגו, כל אימת ששואלים אותו אם לבוא אליו במקרה של מניעות גדולות, אף כי חפץ הוא שהשואל יתגבר על המניעות ויסע אליו, הוא מורה לו שלא יבוא.

רבי נתן שידע את רצונו הפנימי של רבינו שיבואו אליו, הבין שבמקרה הזה לא כדאי לשאול את פיו מה לעשות, מפני שהרבי עלול לומר להיפך. מאידך, ריבוי המניעות גרמו לו כמעט לשאול את פיו רבינו בדבר. אולם אז חיזק ה' יתברך את לבו, וגם חברו רבי נפתלי חיזקו בכך, שלא יישאל את רבינו האם לבוא אליו. כמו כן החליט לבוא אל רבינו רק סמוך ממש לחג השבועות, שאז גם אם ייודע לרבינו על בואו, לא יורה לו לשוב לביתו, כאשר ארע לו בשנה הראשונה להתקרבותו אליו, שמעוצם המניעות שהיו לו החזירו לשבועות

תשובות יתקבלו עד יום ראשון בשעה 19:00

לחידודא

באיזה עיצה מרביז"ל
מזכיר מוהרנ"ת
בלשון
"והסימן - עומר
שעורים?"

תשובה לחידה הקודמת:

על מה אומר ר' נתן: "ומי שזוכה להרגיל עצמו לשמוח בשמחה הזאת, בוודאי יזכה לכל טוב וימחלו לו כל עוונותיו". מי שלמרות כל מעבריו - שמח בכל זאת על מה שהוא כן מקיים. הוזהר: דוד ר. בני ברק זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 עבור טיסה לאומן.

לכבוד מערכת עלה לתרופה בראשונה רצינית להודות על ההתחדשות הנפלאה, אכן הגיע הזמן ליצוק את אורו של רבינו לתוך כלים חדשים שיאירו בליבנו, ובפרט על תוספת המדורים שכל אחד ואחד הוא פנינה לכשעצמה, כל אחד בצורה שלו מאיר בכל אחד בכל מצב שהוא את האור של רבינו בזוית אחרת.

התעוררתי באיזו נקודה בתורה הזמנית ורצינית לשתף בה את החברים היקרים, אולי מתוך כולנו יחד היא תתברר יותר לכאן ולכאן.

רבינו מדבר בתורה זו על המנהיג ועל הסיבה שאינו מכניס את עצמו לעול ההנהגה, מי הוא הראוי להנהיג ומה נעשה כשהמנהיג אינו כראוי.

ולכאורה כל ענין זה אינו בשבילנו, כל אחד יודע ומכיר את

מצבו כמה הוא רחוק מאמונה שלמה, ובוודאי שאינו מעלה על דעתו שהוא ראוי להנהגה זו, ואם כן מהי מטרת רוב המאמרים.

אך עלה בדעתי איזה ביאור למעשה, שבוודאי המנהיג הוא הצדיק המופלג העוסק בתיוקן נפשות ישראל להאיר להם את התכלית הנוראה של שעשוע עולם הבא, כי באמת רק הוא זוכה להשיג תכלית זו כמובא במאמרי, וזה כל ההנהגה והמלוכה שלו - להאיר בנו הארה זו, ובוודאי הוא זוכה לשלמות האמונה בהיותו רחוק מכל סרך של דרכי אמורי.

אלא שכשאנחנו פוגמים באמונה, כל אחד לפי מדרגתו, בזה אנחנו גורמים שהצדיק לא יוכל להאיר בנו את האהרה הזו, וכמו משה רבינו שלמרות שבוודאי הוא רצה לגאול את ישראל, אבל מחמת התגברות

אולי מפרי עטם של החברים יתברר הענין.

בתודה מראש ובתקווה גדולה ר. ל.

כח הצדיקים הגדולים להאיר אף במקום ההסתרה

והכח שלנו לתקן כל דבר ודבר, ולהחזיק מעמד גם בזמנים של קושי, ולעבור את בחינת החסרון והרוגז ואדרבא דווקא משם להשלים את רצון ה', - כל זה נעשה ע"י הצדיקים הגדולים מאד, שהם מאירים לנו את התכלית במקום הזה ורק בכחם יש לנו את הכח להחזיק מעמד באמונה במקום ההסתרה הזו, שעל פי האמת זה עיקר תכלית הבריאה וכנ"ל, ועוד יבואר העניין באריכות לקמן בס"ד.

כי בוודאי שכולם רוצים לעבוד את ה' ולחיות עם התכלית, וכשהמוחין 'מאירים' וזוכרים את שעשוע עולם הבא, אז בוודאי שהדבר הוא נפלא ומתוק, אבל עיקר תכלית הבריאה לא נשלם עדיין באופן ובמצב הזה, כי עדיין לא נשלמו המקומות הנפולים והנחרבים, ורק כאשר יושלמו גם הם, נשלם התכלית של הבריאה ועולה נחת רוח לפני ה' כראוי.

הצדיקים באמת

ועל פי כל זה מתבארים היטב ומיושבים כמה שאלות שיש בדברי רבינו, כגון מדוע תולה את המחשבה וההשגה בענין התכלית דווקא בצדיקים גדולים מאד, אחרי שבהמשך דבריו (אותו) מבואר ענין פשוט יותר לכאורה שהוא 'בכל דרכיך דעהו', אלא שאף שיש הרבה צדיקים שיודעים ודבוקים בידיעות התכלית ובבחינת 'בכל דרכיך דעהו', אך לחיות עם התכלית של עוה"ב ולהאירה לכל אחד גם בתוך החסרון והרוגז ממש, שזה כל מה שעובר על האדם וכנ"ל, הוא קשה מאוד מאד, ועל זה מוכרחים את הצדיקים המופלגים דווקא, שהם יורדים אל המקום הזה, שזה גם נכלל בכוונה צדיקים 'באמת' (בגוף פירוש תיבה זו, ישנם פירושים שונים) - שיש להם את הכח לרדת לתוך המקום האמיתי של העולם, שהוא המקום שיש בו שבירת הכלים, ושם להאיר את הכח של התחזקות באמונה שזהו התכלית, ואנו מקבלים מהצדיק את הכח הזה לזכור את התכלית במקום ההסתרה הזה ושם להחזיק מעמד ע"י דיבורי אמונה (שזה בחינת אבנים שלימות כמו שיתבאר בעד"ה באות ו).

לעסוק בעבודת ה' על ידי הארה זו

וגם כל ענין בעבודת ה' עצמו, לזכות שיהיה שלם באמת, אף כשיזכה לעסוק בו בהתמדה כראוי ולהשלימו, עדיין לא יהיה נשלם איתו תכלית הבריאה, אלא עד שידע לתקן ולהשלים גם מתוך הטרדות וחסרון כח וכיוצא, ומכל שכן מי שעובר עליו הרבה שרוצה ומשתוקק לקיים ולעסוק בעבודתו יתברך וקשה לו מאד ואינו יכול לגמור מעשיו וכיוצא בזה, שדווקא על ידי זה נשלם המעשה ונשלמים האותיות שיש בו, והצדיק מאיר בו אמונה ברורה ברצון ה' ממנו עתה וידעיה והארה מרחוק מהתכלית העליון של 'עין לא ראתה', שהוא התכלית הגבוה והעליון יותר, שתלוי בו דווקא.

ומכח אמונה והארה זו מתחזקים ומשלימים רצון ה'. והוא כח הנהגת הצדיק, שנעשה באמצעות העבודה שלנו דווקא, שעל זה נאמר 'צדיק מושל'. כי כאשר שומעים לדברי הצדיק, מתחזקים בתוך הקושי להשלים את העבודה, הן להמשיך מה שיכול עתה בפועל, או להתקדם מעט מעט, ולפעמים עצם האנחה והצעקה לה', וההשתוקקות והכיסופים אליו לגמור להשלים את רצונו בעולם הזה, או ההתחזקות אחרי שהאדם נכשל ח"ו ולא עשה כראוי ועתה מתחזק שוב להתחיל מחדש ולהמשיך בעבודת ה', הם הם דייקא 'שלמות' העבודה והתכלית שהיה צריך כאן, שכל זמן שלא הגיעו לקיום זה, עדיין כל העבודה היתה בלי שלמות, ואדרבא כשעלתה הצעקה והאנחה לה', או אותו פעולה שהיה יכול דווקא בעת הקושי, דווקא פעולה זו היא השלימה את רצון ה' וכל המעשה עולה בשלמות לפני ה' שלא היה מקודם.

ליקוטי מוהר"ן למעשה | תורה יח [ב]

טעם גן עדן

להחזיר המעשה אל המחשבה העליונה

ואם האדם שהוא הסוף של הבריאה מחבר את מחשבתו אל המחשבה הראשונה שהיה בבריאת העולם שיהיה איש ישראלי שישתעשע עמו בעוה"ב, אזי באמת יצא הבריאה אל הפועל, ונמצא שסוף המעשה מחובר אל המחשבה הראשונה בקירוב גדול, יותר מכל שאר העולמות שברוך.

ד] והחיבור הזה הוא לא רק מצד האדם, אלא גם מצד השי"ת, שבכל פעם שהאדם עושה מצוה, אזי כביכול נעשה חיבור בין המחשבה העליונה של השי"ת אל המעשה שהוא האדם, כי על ידי מצוה זו באה הבריאה אל תכליתה. וכשהאדם זוכר זאת, שעל ידי מעשיו נעשה חיבור מצד השם יתברך, ממילא מתעלה הוא בחזרה לכלול את עצמו במחשבה זו ונעשה קירוב ודבקות גדול - האדם [סוף מעשה] בהשי"ת [מחשבה תחילה].

ה] לפני קבלת התורה היה העולם עומד ותלוי, ובשבעות הבריאה באה אל תכליתה. ובעצם הזכרון הזה שאנו זוכרים שעל ידי הסכמתנו לקבל את התורה אנו מקשרים את העשייה למחשבה העליונה, ממילא מתעוררים אנו גם להיכלל ב'לובן העליון' - ראשית המחשבה, שזהו ענין אכילת מאכלי החלב בחג השבועות.

א] 'סוף מעשה במחשבה תחילה' - כל דבר שאדם עושה בוודאי היה לו מחשבה בתחילה כיצד ואיך יעשה אותו הדבר, וכאשר סיים וגמר את הדבר אזי יצא אל הפועל המחשבה שעלה בתחילה במחשבתו.

אך הפעולות שנעשו בדרך עד שהוציא לפועל את גמר המלאכה היו לכאורה רחוקים מהמחשבה, ורק כאשר הדבר הסתיים ונשלם, אז רואים את החיבור של המעשה השלם אל המחשבה שהיה בתחילה.

ב] אך לא די בזה שנשלם המעשה ויצא לפועל המחשבה שהיה בתחילה, אלא גם צריך להמשיך לרכז את המחשבה לאחר שנשלם העשייה, לזכור כל הזמן מה היתה כוונתו בתחילת עשייתו. וככל שמדבק מחשבתו לחברו ולקרבו אל המעשה שנשלם, כך ממילא ישתמש באותו הדבר אל המטרה הראשונה שהיה לו בתחילת המחשבה.

ג] והנה כשעלה ברצונו יתברך לברוא העולם בחכמתו, היה בתחילת המחשבה שיהיה איש הישראלי שישתעשע עמו בעוה"ב, ובשביל מחשבה זו נברא העולם בהשתלשלות מעולם לעולם עד שנברא האדם ביום השישי שהוא הסוף של הבריאה.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים לשמיעת השיעורים על תורה י"ח. 03-6171116 ללש"ת 11, שלוחה 397 ואינל. אידיש: 21 שלוחה 2 ואינל

מתחדשים

איחוד ברסלב באומן: זמני סגירת הציוה"ק לציבור הנשים לקראת הקיבוץ דהג השבועות הבעל"ט: מיום שישי עש"ק במדבר ג' סיון בשעה 14:00 בצהריים, ועד יום רביעי ח' סיון בשעה 12:00 בצהריים.

הופיעו הכרך הרביעי של ליקוטי הלכות המבואר, היו"ל ע"י מכון אור לישרים - עזר והדר. מבוארים בו: הלכות שליח ציבור, ברכות התורה, קדיש, קריאת שמע, תפילה, ונשיאת כפיים. ניתן להשיג ברשת חנויות אור החיים.

לבקשת רבים, אנו מצרפים בכאן את פרטי הקרנות שהוקמו למען יתומי הרשב"י, מיקידי משפחות אנ"ש: לתמיכה בשמנות יתומי הר"ר נתנאל שמעון מטלון ז"ל: קרן 5679 בועד הרבנים. לתמיכה בשלושת יתומי הר"ר יהודה לייב רובין ז"ל: קרן 3334 בקופת העיר. לסיוע לכלל משפחות מ"ה קדושי מירון: קרן 5666 בועד הרבנים. לכל הקרנות ניתן לתרום בעמדות 'נדרים פלוס' בכתיבת שם המשפחה.

מתארגנים לכתיבת שני ספרי תורה לע"נ האחים מקדושי מירון הבה"ח יוסף דוד ז"ל והילד משה מרדכי ז"ל בני יבלט"א הר"ר מאיר נחמן אלהוד שליט"א. להשתתפות בעמדות נדרים פלוס: קוד מוסד 7004928.

כמו"כ מתארגנים לכתיבת ספר תורה לע"נ הבה"ח אלי כהן ז"ל. להשתתפות בנדרים פלוס: קוד מוסד 6504.

התורה הזמנית: בס"ד מתקיים שיעור קבוע בתורה הזמנית ע"י הרה"ח ר' ישראל מאיר גלינסקי, מידי ליל שישי בשעה 2:30 לפנות בוקר, בהיכל הכולל חצות בביתר עילית.

יור"ל ע"י מכון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
או השאייר הדועה: 02-8080148
במקרים דחופים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

פי עקר קדשת שבועות, שהוא יום החמשים, שהוא בחינת קבלת התורה מחדש בכל שנה ושנה, הוא על ידי בחינת דוד, שהוא בחינת משיח, שהוא בחינת ספר תהלים, שעל ידי זה נזכה לשוב להשם יתברך ולקיים את כל דברי התורה, שזהו עקר קבלת התורה בכל שנה, פי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה, שהוא קיום התורה שזוכין על ידי אמירת תהלים.

(ליקוטי הלכות קריאת שמע ה, יז)

יהלום

אבל עתה דוחקא דגלותא בתראה, לא היה אפשר להחיות נפשנו ולצאת מהגלות ללא שהקדים לנו התורה והמצוות אשר הם חיינו ושמחתנו.

(ליקוטי הלכות הוראה ה, ט)

עיקר עבודת היום: הכנת הלב ברצונות וכיסופים והאמונה שבוודאי מקבלים את התורה, להתרכז במחשבה שהולך לקראת החופה עם השי"ת, הוא בוחר בנו, ואנו בוחרים אותו.

תיקון ליל שבועות: מובא באריז"ל שעל ידי אמירת כ"ד ספרי התנ"ך בתיקון, זוכים לקשט את השכינה הק' בכ"ד קישוטי כלה, לקראת החתונה של קבלת התורה. ואומרים אותה בכיסופים, כי קישוטי השכינה הם אלו שלא היו ראויים ובכל זאת מתנערים מהעבר ומתקברים מחדש, כמו בעלי תשובה וגרים (ליקו"מ ס"ב). ואומרים בתיקון את ההתחלה מכל ספר שבתנ"ך, לרמז שאנו רוצים להתחיל הרבה התחלות חדשות (ליקו"ה קריאת התורה ו).

מקווה של שבועות: לפני עלות השחר טובלים לשם גירות והתחדשות, במקוה אשר קדושתה משער החמישיים. במקוה הזה כלול כל הקדושות וכל הטהרות, ואפשר לקבל בו את כל הרפואות שבעולם (ליקו"מ סי' י"ז) ואז מתגלה הדעת הגדול של שער החמישיים, ומושפע אורו של משיח, להבין איך השי"ת היה איתנו בכל ההסתרות במשך השנה שעברה.

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א מ"צ דביהכ"ס נחלת חן

הלכה פסוקה

הלכות הנוגעות לחג השבועות

אין העציץ עם הפרחים מוקצה ומותר לטלטלו.

אבל אם הניחו את הכלי עם הפרחים במקום שאין הדרך להזיזו משם, וכל שכן הפרחים והענפים שתוחבים במקומות שונים בבית - יש להחמיר ולא לטלטלם. והואיל ומצוי שנופלים ממקומם ורוצים להניחם שום במקום - לכן יש להתנות מקודם שאינו מקצה מהם. [ואפשר שצריך להתנות כן בעת תלישתם]. אבל בכל אופן מותר לטאטאם לאשפה וכמו שאר לכלוך.

ד. מותר להניח אותם במים בערב יו"ט. אבל אסור להניח אותם ביו"ט בתוך כלי עם מים אפילו כאלו שאינם מוקצה ביו"ט. אם לא הוציאו שורשים במים, מותר להוציאם מהמים.

אך לגבי החזרתם למים - אם הם פרחים כאלו שיכולים להיפתח מחמת המים, אסור להחזירם. וכן אסור להוסיף מים. [בדרך כלל ב'זר של פרחים הנמכרים, יש בהם כאלו שעדיין לא נפתחו כל צרכם]. אבל סתם עלים וענפי אילנות שאינם נפתחים מהמים, מותר להחזירם למים ומותר גם להוסיף מים [מה שאין כן בשבת שאסור לעשות כן].

גלעיני המשמש [ג'אזאים/גוגאים], אם פתחו הפרי ביו"ט - אזי הם מוקצה מחמת 'נולד'. מה שאין כן בשבת שלא אסרו זאת. ויש להזהיר את הילדים לא לשחק עמהם עד מוצאי יו"ט.

יש לו על מי לסמוך.

ב. כירים של גז שמדליקים בלחיצה המוציא ניצוץ חשמלי - אסור להדליק כך ביו"ט. וחייבים לנתק את החשמל, ולהדליק עם גפרור, וכדלהלן.

ג. אסור להדליק את הגז עם 'מצית'. אלא עם 'פרור' שהדליקו אותו מאש אחרת ולא ע"י שפשוף הרגיל. ואסור לכבותו, אלא חייבים להניח אותו בזהירות על השיש או צלחת שיכבה מאילו.

ד. אסור לכבות את האש של כירים של גז, וכן אסור להנמיך את הלהבה [ואם אין שום אפשרות, לבשל רק אם ינמיכו את הלהבה, יש לשאול לדב]. וכמו כן אסור לעשות שום שינוי בכפתורים של כירים חשמליים או מיחם.

ה. 'גרם כיבוי' - לרוב הפוסקים אסור 'לגרום' לכבות את האש של הגז, גם על ידי העמדת סר עם מים שיגלוש ויכבה.

ו. אם נכבה הגז, מותר לסובב כדי שלא יצא גז.

דין הפרחים וענפי האילנות ביום טוב

א. אם הניחו אותם בעציץ עם עפר, אין להזיזו ממקומו מבלי לברר את ההלכה בזה, כי יתכנו בזה איסורי תולש או זורע.

ב. אם הניחו אותם בכלי ריק או עם מים - אם הוא נמצא במקום שהדרך להזיזו כגון על השולחן שמשתמשים עמו,

הדלקת הנרות

יש אומרים (לוח אר"י) שהנשים שנוהגות לברך שהחיינו בהדלקת הנרות ידליקו בחג השבועות 'נרות יו"ט' בלילה דייקא. ונראה שהיות וכיום העיקר היא תאורת החשמל, וא"כ הנרות המודלקות בלילה אינן מועילות כלום, על כן עדיף יותר להדליקם בערב יו"ט דייקא, וגם ידליקו את אור החשמל לכבוד יו"ט. [וכן ראוי לעשות בכל ערב שבת].

מקוה

אסור לומר שום דבר שבקדושה במקוה, וכן אסור להרהר שום 'כוונות' במקוה (הואיל והמקוואות שלנו נמצאים במרחץ והמים הם חמים, ונחשבים כמקום מטונף שאסור בכל הני"ל. ובפרט בליל שבועות דנפיש זהומא. שלא כבזמנים הקודמים שהמים היו קרים ושלא במקום רחצה).

ברכת הציצית

בחור שאינו לובש טלית גדול - יש ספק אם חייב לברך על הציצית שלו כשהיה ער כל הלילה, ועל כן ישמענה מאחר.

השימוש בכירים של גז ביום טוב

א. הדלקת גז כשיש 'סתתם בטחון' [נמצא בכל כירי הגז שיוצרו בשנים האחרונות] - יש מחמירים בזה, והמיקל